

Puteano.

Nobilissimes ac Doctissimes Domine!

(118)

Enercitus dum multumque earum occupavonem, qua
rum nequa tranquillitatem rumor latuit, iaficita mole
quasi e turbata mentis delirio, per latum ad me, et
amicos meos redeo. Te in priuis, quem revereri et
amare constanter statui; nec mihi cultuant
amorem, quam qui immortibus debeat, si evadys
versari velint. Talem enim te mihi non falso
aspectu represento. Durabis, magne visorum, et
superstitione omni auro relicturus es excelsi nominis
victum, cuius in te illustres ramos, alibi, quam
in epistolam recensenti copiam et facultatem dari
velim. Silvi sane ad fernas tuas, et misatus es, nec
miror, sed hoc mirari te magis postulo, quod vel
fernis suis adhuc taupillum regero. adeo de peccatis
utrumque pedem nondum exstuli, et sequitur me
notas meas, et quodcumque feras illa, qua post equi
teru sedet altra, prosto est. Itaque si hoc nescis, non
is sum, a quo reciproca scriptiaris aut ejusmodi offi-
ciorum rationem reveri exigas. Is autem, qui et
silentio subinde estimari posse amicitiam, et hos can-
didos affectus peto. illam, inquam amoris fiduciam
qua vulgaris adminiculis superstitione fulcitur. Quod
autem castris Iambis ad Wendelinum inepti
otium inueniri potuerit, non patiar objici. Seis quo
et poetastri sapientia subito furore insaniant. Ille
non raro et ex imponiso, et incantum paroxysmi
occupant. Nec repugnandi locus est, nisi quid ojicio
quietem animi interuptam frustra revoeo. At max
a patre meo rideo, et hoc indignor pari ~~facilitate~~
necessitate hominem factas mulieres Nephtiticas fa-
pilla emiti! Sic in manus meas Wendelinus incidit, et
si quid invides, canere moneo, ne quid olim simile patia-
ris. In Puteanis fratribus, et quos Verlouas porrò
affines obuios habui, candorem illum tuum, quo
(non diffiteor) a qui mihi ac summa eruditione
chorus es, videbis mihi visus, et exosculatus sum.
In Genero nihil minus, quem faustra nuper commendat,
cum

cum scilicet posset maxime; Mones universos et persuade
singulis et inculca, siuebi opera mea juvare possint, expe-
turos ubique quam indubitate juves totus sim ipsorum,
qui certissimo suetissimumque

Totus tuus.

Haga Comitis Natali Dni 2013 C. II.

Ad aliq[ue]d Basilei, in quo tam
grandis epistola nunciam
deponas.

Fuldeno.

1167

Si conjectores per te neguis, vir Amplissime, quam tam tarda
scriptio mea causa sit, ad Puteanum rogo te remitti
postularis summum visum, quo citra iniuriam, praesenti
non fuisse. Illi ego tam prolixus intermissi apud eas
officii rationes reddo, ut, si quid erga omne hominum
peccatum, tot verbis videat posse luceat. Tantum
abest, ut de humanitate tua dubitem, an in solatum
acceptusa sit tam bonum nomen. Quam velim pari
dellegatione illo me liberari posse, quod munib[us] tuis
continue gravis ingratia contrahatur: et Puteano placeat
concurvare in opere amico, non aere suo, sed facundia, quam
in promptis illi semper, tu auro mecum chariassem
habes. sed in mente in festinanti paupertas ipsa non
venit, et mendicus nempi non fui, quia cur hoc
esset tantisper non occurrit, quam in alterius debiti
solutiones versarer, in horam dies, et futuri, ut solemus
inter presentia ne quidem capax. Ergo iam de
privato meo sic habe: accidere nihil mihi acceptius
posse ijs donis, qua et ab amicā mihi manu profecta
sunt, et ab eādem tua manu doctissima et versissimaque
universo offecuntur: instituto sane tam utili (et
assentari plane non libet) ut asserere quotidie inter
liberatos non dubitem, reminem te prolixius, ipsā hāc
tam succulenta brevitate, memuisse de parum hactenus
felici Imperatore, quem cettationi innumeris tenebriones
magacissimi ambagibus implicitum uere, solliciti, ut
Iocari soleo, ne aiuimus illi terra leuit sit, et futilibus char-
tis usque obuendum rati, ne faste exsurgat impatiens
et impigrecatus redate quas meoneare diras, mortaliū
omnium ingratissimi haeredes. Si liborum censor
sim, ita publicē prologuar. Nunc in sinu tuo hac
depono